

prism
ปรีชัม

ความรักหนักแน่น ความแค้นฝังใจ ความตายไม่ลืม!

07:07:07

HAUNTED

อา
ถรรพ์
เรือน
ล้นทม

ภาคินัย

“อ่านแล้วได้ครบทุกอารมณ์ หักมุมแบบที่คาดเดาไม่ได้
และเหมือนได้ค้นหาคำตอบของเรื่องราวทั้งหมด
ไปพร้อม ๆ กับทุกตัวละคร”

– BiToey Pawarisa

“เป็นเล่มที่ผู้อ่านไม่สามารถไวใจอะไรได้เลย
อ่านแล้วรู้สึกอึดอัดและสงสัย
จนอยากรู้เรื่องราวที่แท้จริงของหนังสือเล่มนี้”

– @muguetbells

“เล่มนี้อ่านแล้วทั้งหลอน ทั้งหลอก พล็อตเรื่องครบรส
ลุ้นระทึกจนบอบมืออยู่จริง!”

– Piyathida_s

Tuesday วันอังคาร
วันอังคารจิตสื่อสารกับสุชา
วิญญาณอาจตามมาใครรู้ได้
ระวิงตัวเล่นกับผีผลคือตาย
สุชาไซ้...อาากลายเป็นนรก!!

prism
ปรีซึม

Haunted

อาถรรพ์เรือนล้นทม

ภาคินัย
เขียน

การอ่านดี้อร่ากษณะพิสัถ์

Haunted อาถรรพ์เรือนล้นทม

prism
ปรีชัม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7027-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์นภา ศิริวรรณาวี • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาคณิต
บรรณาธิการต้นฉบับ ต๋องตา ตั้งชูวงษ์ • ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก เกติพิบูล โหมตตาต
ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข
พิสูจน์อักษร จริยา, ปุณยวิชัย พันธุ์แก้ว
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

คำนำสำนักพิมพ์

นักอ่านหลายคนคงจะเคยได้ยินเสียงเล่าลือถึงความน่ากลัวของ *7 วันจองเวร* ชุดนิยายสยองขวัญโดยภาคนิย ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกโดยสำนักพิมพ์ไซฟาระหว่างปี พ.ศ. 2552 - 2553 ต่อมาช่องเวิร์คพอยท์ที่วีนำไปดัดแปลงเป็นซีรีส์ซึ่งออกอากาศในปี พ.ศ. 2558 ผลงานชุดนี้จึงกลายเป็นงานที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของภาคนิยไปโดยปริยาย

เวลาผ่านไป 7 วันจองเวรยังคงถูกพูดถึงเสมอในกลุ่มนักอ่านทั้งทางปากต่อปากและโซเชียลมีเดีย ความหลอนประสาทในแต่ละเล่มยังฝังลึกในการจดจำ ภาพบาดแผล กลิ่นเลือด และเสียงเพรียกร้องของวิญญาณยังคงบาดลึกในจิตสำนึก *7 วันจองเวร* ยังคงตามหลอกนักอ่านเสมือนผีอาฆาตที่คอยหลอนตัวละครหลักในแต่ละเล่ม

อาจกล่าวได้เลยว่า เพราะการหลอกหลอนเช่นนี้ *7 วันจองเวร* จึงยังมีชีวิตในแวดวงการอ่านของไทยเสมอมา

นอกจากนั้นแล้ว วิธีการสร้างสรรค์ผลงานทั้งเจ็ดเล่มก็ยังโดดเด่นเห็นได้ดังต่อไปนี้

1. วันอาทิตย์ : *Ward ห้องคลอดมรณะ*
2. วันจันทร์ : *Mirror กระจกलั้ตาย*
3. วันอังคาร : *Haunted อาถรรพ์เรือนลันทม*
4. วันพุธ : *Theater ตีตัวไปตาย*
5. วันพฤหัสบดี : *Stairs 12 ชั้น บันไดผี*
6. วันศุกร์ : *Reality ทำคนเป็น เห็นคนตาย*
7. วันเสาร์ : *Holy ศพ - เซ่น - ศาล*

ภาคินัยหิบบความเชื่อเรื่องสัมผัสที่หกของคนที่เกิดในวันทั้งเจ็ด มาเป็นแก่นสำคัญ ผสมผสานกับฉากหลังแสนคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็น โรงพยาบาล โรงเรียน เรือนไม้ โรงภาพยนตร์ หอพัก โรงแรมร้าง และศาลพระภูมิ ตัวละครหลักทุกตัวต่างมีความต้องการที่พบได้ใน ชีวิตประจำวัน อีกทั้งอาชีพ ชนชั้น และวันเกิดของพวกเขาเป็นสิ่งที่ นักอ่านจำนวนมากเชื่อมโยงได้ไม่ยาก

ความขวัญพวไน 7 วันจองเวรจึงยิ่งชวนชวนลูก เพราะมัน พิสูจน์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเราทุกคนพบกับเรื่องหลอนได้ ชีวิตแสนสามัญ ในฉากหลังทั่วไปต่างมีสิ่งลึกลับประสาทซ่อนอยู่ในชอกหลิบ ทั้งจากพลัง เหนือธรรมชาติและจากมนุษย์กันเอง

...

เช้าวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2567 นอกหน้าต่างชั้นสองของโรงพิมพ์ มีฝนตกโปรยปราย คำพูดของยุพา กลีร์รักษ์ ชวนให้บรรณาธิการ คิดถึงตำแหน่งที่ทางของภาคินัย กลีร์รักษ์ ลูกชายของเธอ บนหน้า ประวัติศาสตร์วรรณกรรม

“จะอยู่หน้าไหนและจะอยู่อย่างไร” เธอเปรย จ้องมองไปนอก หน้าต่าง

วันนั้น บรรณาธิการยังไม่มีคำตอบ

แต่วันนี้คงได้คำตอบแล้ว

ภาคินัยจะถูกบันทึกไว้ในฐานะนักเขียนที่มีชีวิตอยู่เสมอ ผ่าน ผลงานที่ถูกเขียนขึ้นอย่างรอบคอบและใส่ใจจนนักอ่านไม่อาจลืมเลือน

คำนำผู้เขียน

เรือนไทย
หาดทราย
สายลม
สามเรา
และ
ดาวเลือด!

ภาคนัย

บทนำ

ยัยรอเพียบเธอ

เสียงดลั่น พัดกระหนาบเหวๆ ยามรัตติกาล ลมโชยพัดมาปะทะเนื้อสาวให้หนาวสะท้าน ต้องกระชับเสื้อคลุมแนบตัวมากยิ่งขึ้น ไฟฉายกระบอกน้อยสาดแสงส่องไปยังชายหาดทางด้านทิศตะวันออกที่เงียบสงบ เธอเดินออกมาไกลมากแล้ว...ไกลเกินไปด้วยซ้ำ

“ยัยแดงกวน ฉันว่าเรากลับกันเถอะ แถวนี่ทั้งมืดและวังวนน่ากลัวบอกไม่ถูก ถ้าเจอผีโผล่ออกมาจะทำยังไง”

เพื่อนสาวใส่แว่นกรอบสีดำกำมือของแดงกวนแน่นพร้อมกับมองรอบตัวอย่างหวาดระแวง แรกเริ่มนั้นทั้งคู่ตั้งใจจะออกมาเดินกินลมชมวิวเฉยๆ แต่กลายเป็นว่าเดินออกมาไกลกว่าที่คิด เลยเซตบ้านผู้คนเข้ามาบริเวณชายหาดที่รกร้าง มีต้นมะพร้าวและต้นสนน้อยใหญ่เรียงรายอยู่ทางด้านหนึ่งของชายหาด ยามโตนลมทะเลใบของมันแกว่งไกวเหมือนกำลังโบกมือทักทายคนแปลกหน้าผู้มาเยือน

“ปอดแหกไปได้ ฉันไม่กลัวหรอกผีเผื่อนะ ตอนที่อยู่รูเทอร์ฟอร์ด เมมโมเรียลสกูล เพื่อนฉันตายตั้งหลายคน ฉันยังไม่เคยเห็นวิญญาณพวกมันเลย ผีไม่มีจริง!”

แดงกวนยืนย่นเสียงแข็งแล้วก้าวเดินฉับๆ ตรงไปยังชายหาดที่มีเนื้อทรายขาวละเอียด แสงจากไฟฉายสาดส่องไปเจอกับวัตถุบางอย่าง เมื่อเข้าไปใกล้จึงพบว่ามันเป็นลวดหนามที่กั้นไว้

ไม่ให้ผ่านเข้าไปได้

“ไปไม่ได้แล้ว มันคงเป็นหาคส่วนตัวของคนอื่นเขา เรา
กลับกันเถอะ ยัยเตงกวา”

เพื่อนสาวของเตงกวาหันหลังกลับแทบจะทันที แต่มีหรือ
คนอย่างเตงกวาจะยอม เธอรีบคว้าแขนเพื่อนไว้พลางมองตรงไป
ข้างหน้าด้วยความสนใจ ไฟฉายกระบอกน้อยตอนนี้ใช้
ประโยชน์ไม่ค่อยได้แล้ว เพราะมันมืดเกินกว่าจะสาดแสงไฟส่อง
เข้าไปเห็นอะไรในนั้น ทางด้านหนึ่งของรั้วมีแผ่นไม้เก่าๆ ผุๆ
เขียนด้วยตัวหนังสือสีขาวว่า “พื้นที่ส่วนบุคคล...ห้ามเข้า”

“ถ้าเธอกลับ ไม่ต้องมาเรียกฉันว่าเพื่อนอีก ที่สำคัญฉัน
จะไม่ติดข้อสอบให้เธอนะ” เตงกวาขู่ เมื่อได้ยินเช่นนั้นเพื่อนสาว
จึงหยุดโวยวายเสียแต่โดยดี แน่ละ เธอยังต้องพึ่งเตงกวาอีกมาก

“แล้วเธอจะทำยังไงล่ะ มันเข้าไปไม่ได้แล้วนะ”

“ทำไมจะเข้าไปไม่ได้ แค່แหวกลอดหนามเข้าไปก็ได้แล้ว
ตามฉันมา” ไม่พูดเปล่า เตงกวาใช้มือแหวกลอดหนามที่ไม่ได้
กั้นไว้อย่างแน่นหนานักให้ทางออก ก่อนจะสอดตัวลอดผ่านเข้าไป
ข้างในบริเวณต้องห้าม ผู้เป็นเพื่อนล้งเลเล็กน้อย แต่ก็ยอม
ทำตามอย่างไม่มีทางเลือก

เมื่อทั้งคู่เข้ามาด้านในเรียบร้อยแล้ว ความรู้สึกเย็นเยียบ
ก็เข้ามาทักทายโดยไม่ต้องมีใครเชื้อเชิญ บรรยากาศช่างแตกต่าง
กับอีกฝั่งของรั้วลอดหนามราวกับกำลังยืนอยู่คนละโลก มองไป
ทางใดก็เจอแต่ความมืด เห็นเพียงแสงไฟจากเรือประมงใน
ท้องทะเลเพียงไกลๆเท่านั้น เตงกวาเดินนำหน้าโดยมีเพื่อนสาว
เกาะแขนไว้นั่น ความรู้สึกไม่ต่างจากกำลังเดินเข้าบ้านผีสิง

ในสวนสนุก

“โอ๊ย...ฉันกลัวจนชนลูกไปหมดแล้ว”

“น่ากลัวที่ไหน ตื่นเต้นสิไม่ว่า ฉันชอบนักละ เรื่อง ตื่นเต้นเนี่ย”

แสงจากไฟฉายกระบอกน้อยเริ่มทำงานอีกครั้ง มันถูกส่องไปยังด้านหนึ่งของริมหาดทรายอันเงียบสงบ สิ่งที่น่าประหลาดตรงหน้าคือพื้นที่ที่ถูกยกให้สูงขึ้นจนเป็นเนินขนาดย่อม มีหินประดับอยู่อย่างสวยงาม บนไต่ด้านหนึ่งถูกทอดให้เป็นทางเดินขึ้นไปบนเนินนั้น เพื่อพบกับบ้านไม้ทรงไทยเรือนปั้นหยา¹ ที่มีสถาปัตยกรรมแบบขนมปังขิง² ตั้งตระหง่านอยู่ในความมืด รอบด้านปลูกต้นไม้

¹ เรือนปั้นหยา เป็นเรือนไม้แบบยุโรป มุงหลังคาด้วยกระเบื้องหลังคาทุกด้านชนกันแบบพีระมิด ไม่มีหน้าจั่ว หลังคาพระราขังต่างๆ ซึ่งสร้างในสมัยต้นรัชกาลที่ 4 มักเป็นแบบปั้นหยา ต่อมาจากรือนปั้นหยาได้วิวัฒนาการมาเป็นเรือนมนิลา คือบางส่วนเป็นเรือนหลังคาปั้นหยา แล้วเปิดบางส่วนให้มีหน้าจั่ว

² มีลักษณะเด่นที่ทำให้จดจำได้ดี คือ บ้านหลังคาติดลูกไม้ฉลุได้รับอิทธิพลจากบ้าน Gingerbread Style ที่งดงามด้วยลายฉลุไม้ ตรงกับรสนิยมคนไทยที่ชอบความละเอียด ประณีต อ่อนช้อยอยู่แล้ว ประกอบกับวัสดุที่เป็นไม้ก็มีมากมาย ช่างไม้ก็มีฝีมือในการออกแบบและฉลุลาย บางหลังมีการดัดแปลงเป็นลายไทยแทนลายฝรั่ง บ้านแบบนี้จึงได้รับความนิยมอย่างสูง ลักษณะเรือนขนมปังขิงนี้เป็นชื่อเรียกสากลทับศัพท์ว่า ‘จินเจอร์เบรด’ อันมีที่มาจากขนมปังขิงสมัยโบราณของชาวตะวันตก ซึ่งตกแต่งหุรรูปฟ้ามี่ครีบริบายแพรวพราว เรือนมนิลาหรือเรือนขนมปังขิงก็ดี ซึ่งมีส่วนประกอบด้วยลายฉลุอย่างงดงาม เป็นเรือนที่ผู้คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจในยุคสมัยนั้น

ลีลาวดีสีขาวนวลร้อยต้น ส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วบริเวณ เป็นความงดงามที่น่าชื่นชม หากก็น่าสะพรึงในเวลาเดียวกัน

“ใครกันมาปลุกบ้านสวยๆ ไว้ในที่แบบนี้ แล้วดูสิ ปิดไฟซะมืดเลย กลัวเปลืองค่าไฟหรือไงเนี่ย” แดงกวาบ่นพลางกวาดตามองบ้านหลังงามตรงหน้า มันสวยงามมากจริงๆ แม้ว่าจะไม่มีแสงไฟ หากเป็นเวลากลางวันคงจะเห็นความงดงามชัดกว่านี้ โดยเฉพาะตรงฐานที่ยื่นออกมา นั่น เหมาะสำหรับนั่งเล่นชมวิวยะเลยเสียเหลือเกิน

“คงเป็นบ้านพักตากอากาศของพวกคนรวยนะ พวกไฮโซ คงมาสร้างทิ้งไว้ แล้วพอมีเวลาว่างๆ ก็นั่งรถมานอนเล่นสักวันสองวัน คงเงินเหลือเยอะ ไม่รู้จะเอาไปทำอะไร” เพื่อนสาวบอก

“น่าเสียดาย ถ้าเป็นฉันนะ ฉันจะย้ายสามะโนคร้ามมาอยู่ที่นี่ซะเลย ว่าแต่ถ้าเป็นบ้านพักตากอากาศก็แปลว่าไม่มีคนอยู่นะสิ ฉันเราขึ้นไปดูบ้านใกล้ๆ กันไหม” แดงกวาเอ่ยชวนด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น แต่ผู้เป็นเพื่อนรีบปฏิเสธทันที คราวนี้เป็นไงเป็นกัน เธอไม่เอาอีกแล้ว มันน่ากลัวจนเกินไป

“ฉันไม่เอาด้วยหรอกนะ ก่อนนี้เธอจะขู่อะไรฉัน ฉันก็ยอมแล้ว แต่ฉันจะไม่ยอมขึ้นไปบนบ้านคนอื่นเด็ดขาด ถ้ามีคนอื่นผ่านมาเห็นเข้าแล้วเอาไปแจ้งตำรวจ พวกเราถูกจับติดคุกแน่ๆ นะ ยัยแดงกวา” เธอเอ่ยเตือนด้วยความเป็นห่วง แต่แดงกวยกให้ลื ทำเหมือนไม่แคร์ในสิ่งที่เพื่อนสาวบอก

“เธอนี้ก็จิตตกไปได้ จักรออยู่ตรงนี้แล้วกัน ฉันจะขึ้นไปดูแป๊บหนึ่ง แล้วเราค่อยกลับไปโรงแรม โอเคไหม”

ไม่ทันจะได้ฟังคำตอบจากเพื่อน แดงกวาก็เดินตรงดิ่งไป

ที่บันไดขึ้นเนินของบ้านพักตากอากาศหลังนั้น ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ กลิ่นดอกลีลาวดีก็ยิ่งส่งกลิ่นหอมอบอวลมากขึ้นกว่าเดิม เสียง หริ่งเรไรดังสอดประสานกันชวนวังเวง แต่นั่นไม่ได้ทำให้แตงกวาล้มเลิกความตั้งใจ เธอตัดสินใจเดินไปจนถึงข้างบนเพื่อสำรวจ บ้านหลังนั้น

ครั้นเมื่อได้เข้าไปใกล้...จากที่เคยคิดว่าไม่กลัว สุดท้าย หญิงสาวกลับเกิดอาการกลัวขึ้นมา จนแขนลุกชันอย่างไม่มี เหตุผล จนเมื่อตัดสินใจจะหันหลังกลับก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อ อยู่ๆ มีเสียงเคาะกระจกดังมาจากด้านในของบ้าน

“ก๊อ...ก๊อ...ก๊อ”

แตงกวาหันหลังกลับไปมองหน้าต่างบานนั้นด้วยความสนใจ ก่อนจะตัดสินใจค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้หน้าต่างบานนั้นอย่าง กล้าๆ กลัวๆ

ในเมื่อไม่มีใครอยู่ในบ้าน แล้วเสียงนั้นคือเสียงอะไรกัน

แตงกวาสอดสายตาแนบชิดกับกระจกหน้าต่าง ความมืด ภายใต้น้ำทำให้หญิงสาวมองไม่เห็นอะไรในนั้น แต่แค่เพียงอึดใจ แตงกวาก็ผงะ เมื่อเห็นใบหน้าของผู้ชายคนหนึ่งที่เขาขีด ดวงตา ลีกลีโบและแดงก่ำ กำลังเออหน้าแนบกระจกหน้าต่างที่แตงกวา กำลังส่องอยู่ รอยยิ้มที่เผยออกมาในข้างน่าสยดสยองเสีย เหลือเกิน

“ออกไป!”

เสียงคำรามของวิญญาณร้ายดังขึ้นมาจากด้านในบ้าน หลังนั้น แตงกวากรีดร้องสุดเสียง ก่อนจะวิ่งล้มลุกคลุกคลาน กลิ้งตกบันไดลงเนินไปท่ามกลางความตกใจของเพื่อนสาวที่รออยู่

ทางด้านล่าง

“เกิดอะไรขึ้น ยัยแตงกวา?!”

“ผีหลอก...ผีหลอก!” แตงกวาร้องเพียงแค่นั้นขณะวิ่งกระเจิดกระเจิงออกไปจากรั้วลวดหนาม โดยมีเพื่อนสาววิ่งตามออกไปด้วยความตกใจ

แล้วความเงียบสงบก็กลับคืนมาสู่ที่แห่งนี้อีกครั้ง...

ในความมืดของรัตติกาล เรือนไทยหลังงามตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางหมู่มรดกต้นลีลาวดีที่กำลังออกดอกบานสะพรั่ง ชายหนุ่มผู้หงอยเหงากำลังรอคอยใครสักคนกลับมาที่แห่งนี้...

เรือนลั่นทม!

1

ฉันจำตัวเองไม่ได้เลย

นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ **อริป** ต้องโหนรถเมล์โดยไม่ได้ตั้งใจ เหตุผลแรกคือรถเก๋งคันเก๋งของเขาเกิดอุบัติเหตุ หักหลบรถคันอื่นจนไปชนเข้ากับเสาไฟฟ้าข้างทางจนมีสภาพยับเยิน เหตุผลที่สองคือบรรยากาศหน้าโรงเรียนรูเทอร์ฟอร์ด เมมโมเรียลสกูลช่างน่ากลัวเสียจนไม่อาจจะยืนอยู่ที่นั่นนานเกินไปเพื่อรอรถแท็กซี่แล่นผ่านมา เมื่อรถเมล์เดินทางมาถึงก่อนจึงรีบก้าวขึ้นไปใช้บริการอย่างไม่ลังเล เพราะยังไม่วางใจนักที่คงดีกว่าต้องอยู่ตรงนั้นนานๆ เป็นแน่

ชายหนุ่มเดินตรงเข้ามาในโรงพยาบาลหลังได้รับโทรศัพท์จากหมอที่เป็นคนดูแลอาการของ **ลิปาง** คู่หมั้นสาวที่ประสบอุบัติเหตุพร้อมเขา โชคร้ายที่ตัวของลิปางกระแทกเข้ากับคอนโซลหน้ารถจนสลบไสลไปเกือบอาทิตย์ มิหนำซ้ำยังเกิดอาการสมองบวมและความจำบางส่วนหายไป ทำให้เธอจำอะไรได้บ้างไม่ได้บ้าง ซึ่งคงต้องอาศัยระยะเวลาในการพักฟื้น ส่วนอริปเองนั้นศีรษะแตกและเคล็ดขัดยอกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ตามทางเดินทอดยาวสู่ตึกผู้ป่วยนั้นเจียบเจียนน่าแปลกใจปกติเวลานี้คนน่าจะพลุกพล่าน แต่กลับร้างไร้ผู้คน ราวกับเขากำลังเดินเข้ามาในโรงพยาบาลร้างอย่างไรอย่างนั้น ลมเย็นๆพัดมาทักทายจนอริปรู้สึกหนาวขึ้นมาวูบหนึ่ง จึงรีบเดินกึ่งวิ่งเพื่อไป

ให้ถึงภายในตัวตึกโดยเร็วที่สุด

น่าแปลก ทำไมวันนี้เจอแต่เรื่องแปลกๆ แถมยังเห็นสิ่งที่
ไม่อาจจะเห็นที่โรงเรียนรูเทอร์ฟอร์ด เมมโมเรียลสกูล สงสัยดวง
คงกำลังตก ต้องหาเวลาไปทำบุญให้พระรัตนันต์เสียหน่อยแล้ว

ชายหนุ่มเลี้ยวเข้าไปในตัวตึก เดินขึ้นบันไดแทนการใช้ลิฟต์
เพราะห้องพักของลิปางนั้นอยู่แค่เพียงชั้นสอง การเดินขึ้นจึง
รวดเร็วกว่า เสียงรองเท้าหนังกระทบกับพื้นปูนดังก้องทั่วบริเวณ
พานทำให้นึกถึงเหตุการณ์ในหนังสือนวนิยายแนวสยองขวัญ
ลึนประสาธ ที่ผู้เขียนมักจะให้มีผู้ร้ายโผล่ออกมา หรือไม่ก็มี
วิญญาณแอบตามมาข้างหลังอย่างเงิบๆ

ถึงแล้ว...ห้อง 206

อธิปเคาะประตูห้องพักผู้ป่วยเบาๆ เป็นสัญญาณว่าเขา
มาถึงแล้ว ก่อนจะบิดลูกบิดประตูเข้าไป ภายในนั้นเงียบสนิท
บนเตียงไม่มีร่างของลิปางอยู่ ผ้าปูที่นอนถูกรวบตึงราวกับไม่เคย
มีใครนอนบนเตียงนี้มาก่อน ประตูหน้าต่างเปิดแอ้าออก ทำให้
ผ้าม่านสีขาวผืนยาวปลิวไสวด้วยแรงลมที่พัดเข้ามาในวันอากาศดี

“ปาง...ปางอยู่ไหน อยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า” อธิปเอ่ยถาม
พลางเคาะประตูห้องน้ำเบาๆ ไม่มีเสียงตอบกลับ...เขาจึงตัดสินใจ
ผลักมันออกไป เพื่อที่จะพบว่ามันว่างเปล่า ไม่มีลิปางอยู่ในนั้น
ลิปางไปไหน

ชายหนุ่มหันหลังกลับและเดินออกจากห้องตรงไปยัง
เคาน์เตอร์ของพยาบาลที่อยู่ไม่ไกลจากห้องพัก พยาบาลสองคน
กำลังนั่งคุยกันเบาๆ คนหนึ่งนั่งสะอึกสะอื้น ดวงตาแดงก่ำ
จนบวมเป่งเนื่องจากการร้องไห้มาอย่างหนัก ส่วนพยาบาล

อีกคนกำลังลูบหน้าลูบหลังเพื่อนด้วยความสงสาร แม้ไม่ได้ตั้งใจจะฟังบทสนทนาของคนทั้งคู่ แต่อธิปก็ได้ยินด้วย เพราะในวอร์ดตอนนี้เงียบสนิท

“ฉันไม่รู้จะทำยังไงแล้ว ไปตามหาที่ไหนก็ไม่เจอ ปานนี้จะเป็นตายร้ายดียังไงบ้างนะ”

“เอาน่า...เดี๋ยวตำรวจก็ตามตัวยัยเพิร์นเจอแน่ๆ ละ ตำรวจสมัยนี้เก่งจะตาย” เพื่อนสาวพยายามปลอบใจเท่าที่จะทำได้ ทั้งๆ ที่รู้ว่ามันคงไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายสบายใจขึ้นมากนัก

“แต่นี้มันก็รวมเดือนแล้วนะที่ยัยเพิร์นหายตัวไป หายไปไหนก็ไม่รู้ ถ้าโชคร้ายตายไปก็ขอให้เจอศพก็ยังดี แต่เนื้แม่แต่เงาก็ไม่มีใครเห็น” พุดจบพยาบาลก็ยักไหล่สองมือปิดหน้าพลากร้องไห้ร้องไห้ เธอมักจะแอบมารบายนความในใจกับเพื่อนรักที่ทำงานเป็นพยาบาลอยู่คนละวอร์ดเสมอ

“เอ่อ...ขอโทษนะครับ”

อธิปตัดสินใจขัดจังหวะการสนทนาของสองพยาบาล พยาบาลก็ยรีบเช็ดน้ำตาแล้วหันไปอีกทาง ด้วยไม่ยอมให้ญาติคนไข้มาเห็นเธอในสภาพนี้ ส่วนพยาบาลอีกคนรีบลุกขึ้นมาต้อนรับอธิป เธอจำชายหนุ่มได้ดี เพราะตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา อธิปมาเยี่ยมสลับไปมาแทบจะทุกวัน เพื่อทบทวนความทรงจำให้เธอ แม้ว่าการกระทำนั้นจะยังไม่ได้รับผลตอบแทนใดๆ ก็ตามที

“สวัสดีค่ะ คุณอธิป มารับคุณสลิปงหรือคะ”

“ครับผม แต่ปางไม่อยู่ในห้องพัก ผมเลยมารบกวนสอบถามคุณพยาบาลนะคะครับ ไม่ทราบว่าปางไปไหนหรือครับ

หรือว่าเธออาการกำเริบขึ้นอีก” อธิปเอ่ยถาม รู้สึกผิดเล็กน้อย
ที่มารบกวนเวลาพูดคุยกันของสองพยาบาลสาว

“ไม่รบกวนหรอกค่ะ พอดีคุณหมอให้มาตัวคุณลีปไป
สแกนสมองอีกครั้ง ก่อนจะให้กลับไปพักที่บ้านนะคะ อ้อ
คุณหมอฝากบอกให้คุณอธิปเข้าไปคุยกับคุณหมอด้วยนะคะ
ยังงงเขินได้เลยคะ” พยาบาลกล่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพ ก่อน
จะลุกขึ้นและเดินนำชายหนุ่มไปอีกทาง

ห้องพักของนายแพทย์ที่ดูแลลีปบังปิดเงียบ เมื่อนาง
พยาบาลสาวเคาะประตูเบา ๆ ก็ได้ยินเสียงตอบกลับ

“เชิญครับ”

“หมอคะ คุณอธิปมาแล้วค่ะ”

“เชิญเข้ามาได้เลยครับ”

พยาบาลสาวหันมาพยักหน้าเชิญอธิปให้เข้าไปในห้องพัก
ของแพทย์ ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณก่อนจะเดินเข้าไปด้านใน
นายแพทย์ร่างท้วมอายุราวห้าสิบปีที่กำลังอ่านเอกสารบางอย่าง
รีบยกหน้าขึ้นมามิ้มให้ ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วพายมือเชิญให้อธิป
นั่งลง

“สวัสดีครับหมอ”

“สวัสดีครับคุณอธิป เชิญนั่งก่อนครับ”

“ขอบคุณครับ” อธิปเลื่อนเก้าอี้หนึ่งตัวที่อยู่ตรงข้ามกับ
โต๊ะทำงานของนายแพทย์ออกแล้วนั่งลง ไม่ว่ยกวาดตามองดู
รอบห้องตามประสา ห้องทำงานของนายแพทย์ถูกจัดและตกแต่ง
อย่างเป็นระเบียบ ทางด้านหนึ่งเป็นตู้หนังสือที่มีความสูงจาก
เพดานจรดพื้น มีหนังสือมากมายอัดแน่นอยู่ในนั้น อีกด้านมี

โครงการควบคุมมนุษย์ห้อยต้องแต่งอยู่ที่ฐานเหล็ก น่าแปลกที่มันไม่ได้ดูน่ากลัวเหมือนที่อริบเคยเจอในโรงพยาบาลรัฐ อาจเป็นเพราะตึกนี้เพิ่งสร้างใหม่ได้เพียงสองปีเท่านั้น

“หมอให้คุณสิปangไปตรวจร่างกายเป็นครั้งสุดท้าย พยาบาลบอกคุณอริบแล้วใช่ไหมครับ” นายแพทย์เอ่ยถาม อริบพยักหน้ารับ

“บอกแล้วครับ แล้วอาการความทรงจำเสื่อมของคุณสิปangเมื่อไหร่ถึงจะหายครับคุณหมอ นี่ก็เดือนหนึ่งแล้ว เธอยังจำอะไรไม่ค่อยได้เลย”

“อาการของคุณสิปangไม่ได้ร้ายแรงมากนะครับ ความทรงจำแค่หายไปชั่วคราวเท่านั้น มีโอกาสที่จะกลับมาเป็นปกติได้ ถ้าให้หมอเปรียบเทียบง่าย ๆ ก็เหมือนกับคนใช้ล็อกกุญแจลินชักความทรงจำเอาไว้แล้วทำกุญแจหาย เราต้องหากุญแจดอกที่ถูกเพื่อไขเอาความทรงจำตรงนั้นออกมา ซึ่งคงต้องอาศัยระยะเวลาสักพัก ถ้าจะให้หมอแนะนำ การนำคนไขกลับไปยังที่เดิม ๆ ไปพบบรรยากาศเดิม ๆ ที่คุ้นเคย อาจจะช่วยให้ความทรงจำกลับมาเร็วขึ้น คุณอริบลองพาเธอไปพักฟื้นในที่ที่เธอชอบหรือเคยประทับใจ อาจจะเป็นบ้านที่คุณสิปangเคยอยู่ตอนเด็ก หรือไม่ก็พาไปหาญาติเก่า ๆ ดูลิครับ วิธีแบบนี้จะช่วยกระตุ้นความทรงจำของเธอได้มาก”

คำแนะนำของหมอทำให้ความคิดบางอย่างปรากฏขึ้นในความคิดของคุณอริบแทบจะทันที

สถานที่ที่คุ้นเคย...

บ้านที่สิปangเคยอยู่มาตั้งแต่เด็ก...

เรือนล้นม...

เมื่อคุยกับนายแพทย์เจ้าของไข้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว อธิปจึงไปนั่งรอสิปangที่หน้าห้องสแกนสมอง ไม่นานนักหญิงสาวก็นั่งรถเข็นออกมา โดยมีเจ้าหน้าที่คอยดูแล ชายหนุ่มอาสาจะเข็นรถให้แฟนสาวด้วยตัวเอง จึงล้วงเงินหนึ่งร้อยบาทหยดใส่กระเป๋าสลือเจ้าหน้าที่คนนั้น ซึ่งเป็นอันรู้กันว่าเป็นหนึ่งในธรรมเนียมที่ต้องทำ แม้จะไม่มีการบังคับข้อไหนระบุไว้ก็ตาม

“เป็นไงบ้างปang น้กัลั้วใหม่” ชายหนุ่มพยายามหาเรื่องคุยกับแฟนสาว เขารู้ว่าสิปangยังเห็นเขาเป็นคนแปลกหน้า แม้จะเคยพยายามทบทวนความทรงจำหลายๆ เรื่องให้กับสิปangแล้ว ไม่ว่าจะเป็นอัลบั้มรูปถ่ายที่เคยไปเที่ยวด้วยกัน หรือแม้แต่การพาเพื่อนฝูงที่สนิทกันมาเยี่ยม แต่สิปangก็ยังจำใครไม่ได้อยู่ดี ก็อย่างที่หมอว่า...คงต้องใช้ระยะเวลาในการฟื้นคืนความทรงจำ

“ไม่น้กัลั้วคะ แค้นอนเฉยๆ แล้วทำตามทีหมอสั่ง เห็นหมอบอกว่าวันนี้ฉันจะกลับบ้านได้แล้วเหรหะคะ” สิปangเอ่ยถามขณะชายหนุ่มกำลังเข็นเก้าอี้รถเข็นของเธอกลับไปทีห้องพักรเพื่อเก็บข้าวของ

“ใช่ครับ วันนี้หมอให้ปangกลับไปพักรฟื้นทีบ้านได้แล้ว”

“แล้วฉันมีบ้านใหม่หะคะ”

“ทีกรุงเทพฯเคยมีครับ เป็นบ้านของพ่อกับแม่ของปang อยู่แถวๆงามวงศ์วาน แต่พาท่านทั้งคู่เสีย ปangก็ขายบ้านหลังนั้นแล้วย้ายไปอยู่ทีคอนโดกับธิป เตียวธิปจะพาปangกลับไปทีคอนโดของเรานะ ทีทีเราจะใช้ทำเป็นเรือนหอไป” อธิปพูดยิ้มๆ ในขณะที

อีกฝ่ายทำหน้าที่

ทุกครั้งที่ชายหนุ่มย้ำว่าเธอกับเขาเป็นคู่หมั้นกัน ลิปางมักรู้สึกแปลก ๆ ราวกับไม่อยากจะให้เรื่องราวเหล่านั้นเป็นเรื่องจริง

“เดี๋ยวพอเรากลับไปที่คอนโดกันแล้ว ไม่แน่ว่าอาจจะจำอะไรที่นั่นได้บ้าง แล้วอีกสักวันสองวันธิปจะพาออกไปเที่ยวนะ”

“ไปเที่ยว...เที่ยวที่ไหนหรอคะ” ลิปางเลิกคิ้วถาม อธิปอมยิ้ม

“เดี๋ยวปางก็รู้เองแหละครับ รับรองว่าปางต้องชอบ”

รถแท็กซี่เข้ามาจอดหน้าตึกสูงกว่าสิบห้าชั้นที่อยู่ใจกลางเมืองหลวง อธิปล้วงเงินในกระเป๋าเลื้อยส่งให้คนขับแท็กซี่ตามมิเตอร์ ก่อนจะหิ้วกระเป๋าใส่เสื้อผ้าและข้าวของของลิปางลงจากรถ จากนั้นเดินอ้อมมาเปิดประตูให้ลิปาง ค่อย ๆ พยุงเธอให้เดินเข้าไปในตัวคอนโดอย่างระมัดระวัง แม้ลิปางจะยืนยันว่าเธอแข็งแรงดีแล้วก็ตาม แต่ธิปก็ยังชอบประคบประหงมเธอ จนบางครั้งเธอเองก็นึกรำคาญเขาเหมือนกัน

“เดินระวัง ๆ นะปาง”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรแล้วค่ะ เดินเองได้” หญิงสาวพยายามจะดันตัวของธิปที่ประคองเธอออก แต่ชายหนุ่มไม่ยอม เขายังดึงดันที่จะทำแบบนี้ตลอดด้วยความรัก

หญิงร่างอ้วนที่ชื่อ **ฝ่าย** เดินถือนิยายสารดาราสวนออกมาจากคอนโด แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องหยุดชะงัก รีบเดินถอยหลังมามองลิปางด้วยความดีใจ ขณะที่ลิปางเองได้แต่ทำหน้าง

“พี่ปาง! พี่ปางจริงๆ ด้วย เป็นยังไงบ้างพี่ หายหรือยัง

นี่หนูจะตามพี่รีบไปเยี่ยมตั้งหลายทีแล้ว แต่ไม่มีเวลารว่างเลย ต้องคอยอยู่ดูแลคอนโด ว่าแต่พี่พี่ดูผมไปนะ” ฝ่ายเอื้อมมือไปจับอีกฝ่ายด้วยความดีใจ เธอสนิทสนมกับลิปางมากพอสมควรเวลารว่างมักจะเอาเค็ตตาล็อกเครื่องสำอางไปขายให้หญิงสาวบนห้อง หรือไม่ก็นั่งเมาท์เรื่องดารากันอย่างออกรสออกชาติเสมอ

แต่แล้วรอยยิ้มของฝ่ายก็หุบลงแทบจะทันที เมื่อลิปางสะบัดแขนของตัวเองออกจากมือของอีกฝ่าย แล้วมองหญิงร่างอ้วนด้วยสายตาไม่ไว้ใจที่มาถูกเนื้อต้องตัวของเธอ อธิปเห็นดังนั้นจึงรีบอธิบายให้ฝ่ายเข้าใจ

“ปางยังไม่หายดีนะฝ่าย ยังจำใครไม่ค่อยได้ อย่าไปถือสาเลยนะ เดี่ยวพี่พาปางขึ้นไปพักบนห้องก่อน ว่างๆ ค่อยคุยกัน” อธิปตัดบทก่อนจะพาลิปางเดินไปที่หน้าลิฟต์แล้วกดเปิดประตูเข้าไป

ฝ่ายมองตามแล้วทำได้แค่ถอนหายใจ

คนความจำเลือนนี้ก็ไม่ต่างจากคนตายทั้งเป็นสินะ
เวรกรรมของพี่ปางแท้ๆ

อธิปไขประตูอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะเปิดประตูห้อง 806 อันเป็นที่ตั้งของห้องพักที่ทั้งคู่หมายมั่นปั้นมือว่าจะใช้เป็นเรือนหอในอนาคต และทันทีที่ฝ่ายชายเปิดประตูห้องออก กลิ่นดอกไม้โชยพัดมาต้อนรับลิปางกลับบ้าน อธิปแอบซื้อดอกไม้มาจัดใส่แจกันใบสวยไว้ต้อนรับแฟนสาวเพื่อทำให้บรรยากาศดีขึ้น

“เข้ามาลิปาง” อธิปเอ่ยชวน

ลิปางยังลังเลที่จะเดินเข้าไปในนั้น ด้วยเหตุผลที่ว่าเธอ

ไม่รู้สึกคุ้นเคยกับที่นี่เอาเสียเลย ตั้งแต่เธอลืมตาตื่นขึ้นมาเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เธอก็อยู่แต่โรงพยาบาลมาตลอด ตอนนี่ลีปางจึงเหมือนเด็กอนุบาลที่กำลังจะก้าวเท้าเข้าไปในห้องเรียนใหม่ ที่ไม่ว่าจะมีอะไรอยู่ข้างหน้า

แต่ในเมื่อไม่มีทางเลือก หญิงสาวจึงจำเป็นต้องเดินเข้าไป...อย่างหวาดระแวง ภายในห้องนั้นตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีขาวดำสไตล์โมเดิร์นทันสมัย ทางด้านหนึ่งเป็นห้องนอน มีห้องน้ำติดกับประตูทางเข้า ภายในห้องนั่งเล่นมีโซฟาตัวยาวตั้งอยู่หน้าโทรทัศน์จอแอลซีดีขนาดใหญ่ อีกทางเป็นห้องครัวเล็กๆ ที่ดูสะอาดสะอ้านราวกับไม่เคยถูกใช้งานมาก่อน มีเคาน์เตอร์กันระหว่างครัวกับห้องนั่งเล่นอย่างเป็นสัดส่วน

“นั่งก่อนปาง เหนื่อยไหม เดี๋ยวรีบไปเอาน้ำมาให้”

ไม่ต้องรอคำตอบอีกฝ่าย เมื่อชายหนุ่มพาหญิงสาวไปนั่งตรงโซฟาเรียบร้อยแล้ว เขาก็กู่ลิจจอร์รี่ไปหาน้ำมาเสิร์ฟให้กับคนรักทันที ลีปางกล่าวขอบคุณแล้วยกน้ำขึ้นจิบพลางกวาดตามองดูห้องไปเรื่อยเปื่อย ที่ข้างฝาห้องมีภาพคู่ของลีปางกับอริบในชุดไทยประยุกต์แขวนอยู่ ลีปางเคยเห็นภาพนี้แล้วตอนที่อริบนำไปให้ดูที่โรงพยาบาล...มันคือรูปจากงานหมั้นระหว่างเธอกับเขา

ช่วงเย็นอริบลงไปซื้ออาหารที่ด้านล่างมาให้หญิงสาวกิน ก่อนจะส่งเธอเข้านอนในห้องนอน โดยที่ตัวเองนอนอยู่บนโซฟาหน้าห้อง ลีปางรู้ว่าอาจจะใจร้ายกับชายหนุ่มไม่น้อยที่ทำแบบนั้น แต่จะให้เธอทำอย่างไร เธอทำไม่ได้หรอกที่ต้องนอนร่วมเตียงกับชายหนุ่ม แม้ว่าจะอยู่ในสถานะคนรักก็ตาม แต่สำหรับลีปาง ตอนนี้เขาคือคนแปลกหน้าที่ลีปางแทบไม่รู้จัก

เสียด้วยซ้ำ!

คำคืนแรกที่คอนโตนโดผ่านไปอย่างราบรื่น...

อริปมาเคาะประตูห้องนอนตั้งแต่เช้าตรู่ ลิปังกำลังหิวผมอยู่ที่หน้ากระຈกเงาบานสวย มองหน้าตัวเองซ้ำไปซ้ำมาเหมือนไม่รู้จักว่าผู้หญิงตรงหน้านี้เป็นใคร เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูเธอก็จึงเดินออกไปเปิดประตูให้ ตอนนี้อริปอยู่ในชุดทำงานแล้ว

“ตื่นแล้วหรือป้าง”

“คะ แล้วนี่คุณอริปจะไปไหนคะ ไปทำงานหรือ” ลิปังกะเอย่ถาม เขายิ้มแล้วพยักหน้ารับ

“ใช้ครับ ป้างอยู่คนเดียวได้ใช้ไหม อริปจะไปล้างจานแล้วก็ไปเช่ารถ บ่ายๆ คงกลับ อริปลงไปซื้อไก่มาไว้ให้ป้างแล้วนะ เอาเข้าไมโครเวฟอุ่นกินได้เลย ตอนเที่ยงก็โทร.สั่งข้าวที่ร้านของเจ้าบอส เอ่อ...ป้างคงจำบอสไม่ได้สินะอ่ะ เอาเป็นว่าอริปจะพยายามกลับมาให้ไม่เกินเที่ยง แต่ถ้าป้างหิวมาก ในตู้เย็นมีข้าวกล่องแช่แข็งอยู่ เอามาเวฟแล้วกินรองท้องไปก่อนนะ อยู่คนเดียวได้ใช้ไหม” เขาพูดยาวจนแทบไม่หายใจหายใจ และเน้นย้ำประโยคที่ว่า ‘อยู่คนเดียวได้ใช้ไหม’ ถึงสองครั้ง ใจจริงแล้วอริปอยากจะทำลิป้างไปด้วย แต่พอนึกถึงความลำบากยามไม่มีรถส่วนตัวแล้วเขาก็เปลี่ยนใจ การให้ลิป้างพักผ่อนอยู่ที่ห้องน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

“ได้ค่ะ ขอบคุณนะค่ะ”

“งั้นอริปไปทำงานก่อนนะ” อริปเอี้ยวตัวมาจะหอมแฟนสาวอย่างลืမ်ตัว ลิป้างรีบหลบทันที ชายหนุ่มจึงนึกขึ้นได้ว่าไม่ควร

ทำแบบนั้นกับสิปang เพราะตอนนี้เธอยังจำเขาไม่ได้
ไม่มีผู้หญิงคนไหนยอมให้ผู้ชายแปลกหน้าจูบหรือกนะ
ไฉ่โง่! เขาแอบด่าตัวเอง

“ชิปขอโทษนะ มันลืมตัวนะ ฉันชิปไปก่อนนะปang อย่า
เปิดประตูรับคนแปลกหน้าล่ะ” เขาพูดจบก็รีบเดินออกไปทันที
สิปang รู้สึกผิดอีกแล้ว...ผิดที่ทำให้เขาารู้สึกผิด

เมื่อชิปไปแล้ว สิปang จึงเดินออกมาที่ห้องนั่งเล่น เข้าไป
ตรงเคาน์เตอร์ครัว จัดการอุ่นใจที่เขาสั่งไว้เสียด้วย แล้วนำออกมา
นั่งกินที่หน้าโทรทัศน์ กำลังจะเปิดโทรทัศน์เพื่อดูรายการข่าวเช้า
แต่สายตาของสิปang เหลือบไปเห็นว่าชิปต่อสายเครื่องเล่นวิดีโอ
แบบพกพาไว้กับโทรทัศน์ จึงจัดการเปิดมันดูแทนข่าว

ภาพที่เห็นคือวิดีโอบันทึกภาพเธอกับเขาตอนกำลังเดินเล่น
อยู่ที่ถนนแห่งหนึ่ง ซึ่งดูก็รู้ว่ามันเป็นประเทศญี่ปุ่น สิปang ในนั้น
ดูสดใส แต่งตัวเนียบ เธอกระโดดหอมชิปกลางถนนแล้ว
หัวเราะคิกคัก ชิปเองก็หอมหญิงสาวกลับ ในขณะที่มือกำลัง
ถ้ายวิดีโออยู่

**สิปang รีบกดปิดโทรทัศน์ทันที รู้สึกรับไม่ได้กับภาพ
ที่เห็น...**

**ทำไมเธอถึงทำแบบนั้นได้ล่ะ ไม่อยากจะเชื่อตัวเองเลย
จริง ๆ ให้ตายสิ!**

ว่ากันว่าถ้าคนเกิดวันอังคารอยู่ใกล้กับห้องน้ำที่มีประวัติไม่ดีงาม...

มักจะเจอกับความหลอน

สิปง และ **อริป** กำลังจะแต่งงานกันในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

แต่แล้วอุบัติเหตุกลับทำให้อนาคตต้องสะดุด

สิปงความจำเสื่อม...เธอจำไม่ได้แม้กระทั่งตัวเอง!

หมอแนะนำให้หญิงสาวกลับไปอยู่ในสถานที่ที่คุ้นเคย

เพราะเป็นหนึ่งในวิธีที่จะทำให้ความทรงจำกลับมาเร็วขึ้น

อริปจึงพาสิปงกลับไปที่พักเรียน **ลั่นทม** บ้านเกิดของหญิงสาว

ท่ามกลางสายลมที่พลิวไหว หาดทรายขาว กิ่งฟ้าสีคราม น้ำทะเลใส

มีบางอย่างกำลังรอคอยการกลับมาของคนคุ้นเคย

เรื่องราวในอดีตที่ลืมเลือน...กำลังจะถูก**ใครสักคน**บิดเบือนสร้างเรื่องขึ้นใหม่

คำว่าบ้านที่คุณเคยคิดว่าปลอดภัย

แนใจได้อย่างไร...ว่าในวันที่กลับไป จะไม่มีใครแอบอยู่!

ผลงานเล่มที่ 3 ในชุดนวนิยายไทย แห่งทศวรรษก่อนซึ่งเขย่าประสาทจนถึงทุกวันนี้

ดังก้องในความลึกลับ จุดลាក់นักอ่านให้กลัสนึกถึงทุกมิติความเขย่าขวัญสุดระทึก

วันจ้องเวิร

โดย **ภาคนิย**

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6937-3

9 786161 869373

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

265 บาท